

Birgitta Still
Kahden vuoden hiljaisuus

Selviytymistarina

1. TYYNTÄ MYRSKYN EDELLÄ	1
1.1. Orient Express	1
1.2. Ystävyys	3
1.3. Yhteistyö ja avunanto	7
1.4. Ystävän kuolema	9
2. MYRSKY NOUSEE	12
2.1. Konkurssi	12
2.2. Bulimia	16
2.3. Eka kerta	21
2.4. Takaisin koulun penkille	25
2.5. Ensi rakkaus	30
2.6. Taiteilijaelämää	33
2.7. Sadisti	40
2.8. Välikikko	51
2.9. Pako työhön	57
2.10. Oikeustieteellinen	64
2.11. Raiskaus	68

3.	ROMAHDUS	80
4.	SAIRAALA	83
5.	TOINEN SAIRAALA	90
6.	HILJAISUUS	95
7.	SIITÄ EI PÄÄSE KOSKAAN EROON	103
8.	TAKAISIN ELÄMÄÄN	110
8.1.	Polku mediaan	110
8.2.	Vuosituhat vaihtuu	117
8.3.	Oikeustieteellisestä Orimattilaan	122
8.4.	Ystävä palaa	133
8.5.	Tähtitoimittajaksi	136
9.	KOHTI TUTKINTOA	144
9.1.	Tapaus Still	148
9.2.	Uusia hoitokontakteja Helsingissä	152
9.3.	Petollinen ystävyys	159
9.4.	Lopputyö	166
10.	LOPUKSI	169

1. Tyyntä myrskyn edellä

1.1. Orient Express

Olen 8-vuotias ja katselen haan reunalla kaunista ja arvoituksellista poniruunaa. Poni on villi ja heittää ratsastajan nopeasti selästään. Se on kokonaan musta lukuun ottamatta pientä valkoista pistettä sen turvassa. Poni on ratsastuskoulun, mutta en uskalla pyytää, että saisin ratsastaa sillä. Kuitenkin aina uudestaan palaan aidalle ja joka kerta hiljaa mielessäni toivon, että minä olisin se, jonka poni antaisi istua selässään vähän pidempään. Käyn tallilla usein. Ratsastus on ainut harrastukseni. Hevosten kanssa oleminen täyttää kaiken vapaa-aikani. Ratsastan joka päivä. Vakioratsuni on pieni Gotlannin russ tamma, jonka hoitaja myös olen.

Olen pelokas ja arka. Usein en uskalla sanoa mitä haluan. En uskalla sanoa, että haluan kokeilla Orient Expressiä. Erään tunnin alussa kuitenkin, jossa hevoset jaetaan, tallinomistaja ehdottaa, että kokeilisin Orienttia. Olen pakahtua onnesta – tallin

musta ratsu ja nyt pääsen viimein sen selkään! Olen tarkkaillut ponia pitkään, joten osaan varautua kaikkiin sen temppuihin. Poni ei heitäkään minua selästään. Tallinomistaja ei ihmettele. Pidän ohjaksia kuulemma niin tiukalla, ettei poni pystynyt edes ajattelemaan.

Orient Expressin, Orientin selkään haluavat myös muut ja jouduin tyytymään muihin ratsuihin. Orient on ilmiömäinen hyppääjä. Se pystyy hyppäämään oman säkäkorkeutensa. Olen itse tähän mennessä takkuillut esteratsastuksen kanssa lähinnä hoitoponillani Laikulla. Menestys ei ole ollut kovin kehuttavaa. Tärnä kieltäytyy useammin kuin hyppää. Lisäksi Laikku on niin pieni, että lähes joka estekorkeus näyttää talonkorkuiselta. Orientilla en edes uskaltaisi yrittää. Poni tekee niin kieroja temppuja radalla, että tulen ajatelleeksi, että minun parempi pysyä Laikun selässä.

Sitten tilanne muuttuu. Orient Express tulee myyntiin. Nyt minulla on mahdollisuus saada musta arvoitus. Sydämeni on pakautua ajatuksesta. Pyydän ponia vanhemmiltani. Siskollanikin on jo oma, vetoan. Orient ei ole kuitenkaan täysin terve. Vanhempani eivät haluaisi ostaa minulle valmiiksi sairasta ponia. Poni on kuitenkin myös edullinen. Kaikki tietävät sen terveydel-

lisistä ongelmista. Lopulta vanhempani uskovat, että en välitä Orientin vaivoista ja suostuvat ostamaan ponin minulle. Katsele satulahuoneen ikkunasta kun isäni neuvottelee Orientin hinnasta tallinomistajan kanssa. Pelkään lopputulosta niin paljon, että minun välillä pakko sulkea silmäni mutta lähes heti minun on avattava ne uudestaan. Lopulta tallinomistaja lähtee. Isäni nostaa peukalonsa minulle. Tajuan, että Orient Express on nyt vain minun.

1.2. Ystävyys

Tallinomistaja patistaa minua estekilpailuihin. Minua hirvittää. Orient on erittäin kuriton eikä kunnioita minua lainkaan. Se karkaa usein käsistäni ja kiidättää minua luvattomille teille ympäri metsikköä. Kilpailuissa ei suju yhtään sen paremmin. Poni mutkittelee taitavasti esteiden ohi ja usein menetän sen hallinnan niin, että se karkaa kokonaan kentältä. Ihmiset suhtautuvat yhteistyöhömme erittäin epäilevästi. Tallinomistaja tarjoaakin minulle Orientille kokeneempaa ratsastajaa kilpailuihin. Nöyryy-

tettynä suostun. En kehtaa enää itse mennä kisoihin, missä epäonnistun kerta toisensa jälkeen.

Poni tekee kuitenkin saman myös kokeneemmalle ratsastajalle. Ymmärrän, että ratsuni on erittäin vaikea. Sen omistaminen täyttää minut ylpeydellä ja pelolla. Tunteet vuorottelevat suhteellisen tasaisesti. Päätän saavuttaa ponin luottamuksen millä tahansa keinolla. Tajuan, etten ole ponin silmissä se käskijä, joka minun täytyy olla, että saavutan tavoitteeni. Tavoitteeni ei kuitenkaan toteudu. Ponini karkaa edelleen kentältä ja viskaa minut heti tilaisuuden tullen selästä. Yritän kuitenkin sinnikkäästi edelleen. Sitoudun Orienttiin aina vaan tiiviimmin. Haluan, että siitä tulee oikeasti minun hevoseni ja ratsuni. Se on niin kaunis, nopea ja ylväs, että se voisi täyttää kaikki toiveeni.

Eräänä kesäpäivänä lähden sillä riskitekijöistä huolimatta maastoon. Unohdan kiinnittää kypäräni. Ratsastan ponin toiveikkaana metsikköön. Ilma on kuin maitoa, niityllä sudenkorennot lentelevät heinikossa. Siellä täällä on metsämansikoita. Pysähdyimme nauttimaan metsän antimista. Poni syö halukkaasti heinää sillä aikaa kun itse syön mansikoita. Tämä idylli täyttää mieleni hetkeksi luottamuksella. Hyppään ponini selkään, kiristän ohjokset ja kannustan ratsuni ensiksi raviin ja sitten lauk-

kaan. Laukkaamme harja hulmuten niityn läpi. Käänän ponini ja laukkaamme takaisin. Kesken vauhdin hurman, poni tekee äkkikäännöksen vasemmalle vauhtia hidastamatta.

Sinkoudun pää edellä maahan. Kypärä irtoaa päästäni. Heinät tanssivat villisti ympärilläni. Maisema sumenee, tuijotan taivasta ja hetken näen tähtiä. Olen menettää tajuntani mutta samalla kiukku pitää minut tässä maailmassa. Nousen hoiperrellen ylös ja lähdän seuraamaan ponini kavioiden jälkiä. Olen hieman sekaisin suunnasta mutta onneksi polku on tuttu. Jotenkin selviän ulos metsästä. Minua oksettaa mutta sitten näenkin jo tallirakennuksen. Ponini seisoo tallin pihalla. Tallin omistaja on ottanut sen kiinni ja tähyilee metsikköön päin.

Tallin omistaja huomaa todennäköisesti, että jotain on vialla mutta minä en välitä. Kiukusta kihisten nousen Orientin selkään vaikka kivun kyyneleet nousevat silmiini. Otan mukaani piiskan ja vien Orientin kentälle. Vien sen jokaiseen kohtaan, jossa se tapaa yleensä tempuilla ja läimäytän sitä piiskalla. Puristan Orientin tiukasti jalkojeni väliin ja ensimmäisen kerran sinä vuonna otan sen todella komentooni. Otan vihdoin ja viimein sen paikan, joka ratsastajalla hevosen selässä kuuluukin olla.

Asiat muuttuvat sinä päivänä. Orient Express alkaa kunnioittaa minua.

1.3. Yhteistyö ja avunanto

Kun saavutan ratsuni kunnioituksen, alamme myös onnistua kilpailuissa. Niin ikään koulusuoritukseni paranevat. Orientista tulee aina vaan kuuliaisempi. Kun puristan sen jalkojeni väliin, koen täydellisen yhteyden. Orientista tulee osa minua. Orient reagoi jokaiseen liikkeeseeni. Kiidämme esteradalla, mikään ei tunnu mahdottomalta. Kaikki se pelko ja epävarmuus, jota koin on nyt poispyyhitty. Myös se mitä minusta puuttui ihmisenä, on nyt täydentynyt. Minusta tulee osa ratsastajayhteisöä. Huomaan, että yhteisö on kova. On menestyttävä, jotta saa paikan sieltä. Opin paljon ratsustani ja samalla ihmisistä ja yhteisöistä.

Tunnen ponini laukan allani. Teemme tiukkoja kaarroksia. Ponini pärskii. Sydämemme tuntuvat lyövän samaan tahtiin. Useimmiten sijoitumme ja aina välillä tulee kotiin myös voitto. Menestys on hienoa ja siinä samalla myös vähän ylipistyn. Esteradat eivät ole kuitenkaan kaikki kaikessa. Taianomaisia ovat ne hetket, jotka vietämme yhdessä maastossa ja kentällä harjoittelun. Väliin mahtuu monia sateisia ja koleita arkipäiviä mutta

kaiken kruunaavat hienot ja aurinkoiset päivät, joina koemme yhdessä elämisen riemun täysillä.

Monesti käymme niityllä, jossa Orient viskaisi minut selästään päivänä, jona ryhdistyin. Rakennan risuista esteitä ja laukaamme ympäri niittyä. Joskus vain käyskentelemme rauhallisesti ympäriinsä, olematta yhtään mitään, tekemättä yhtään mitään. Tyytyväisyyteni herättää koulussa myös kateutta mutta kun tuntuu siltä, että se alkaa nakertaa minua, tulemme tänne ja kaikki paha on taas hetken poissa. Opin täällä tietämättäni kuinka tärkeitä ovat henkireiät arjessa, pakopaikat todellisuuden karmeudelta.

Elän oikeastaan vain tallilla. Minua ei kiinnosta diskoissa käyminen, eikä pussikaljan ryyppääminen, josta jotkut luokkatoverini yläasteella innostuvat. Olen kiltti hevostyttö, tukka useimmiten poninhännällä. Minulla on hyvin toimeentulevat vanhemmat. Kun koulussa puhutaan sosiaalitoimistosta, naureskelelen. Minua se ei tule koskaan koskettamaan. Jos en pärjää itse, vanhempani auttavat minua tulevaisuudessa. Kaikki ei ole kuitenkaan hyvin. Onnen taivaalleni ilmestyy enenevässä määrin pilviä. Ponini on edelleen sairas ja sairaus etenee koko ajan.

Miten tähän on tultu? Mielisairaalan ovet pamahtavat pahaenteisesti takanani kiinni. Vointini ei parane vaan huononee entisestään. Lopulta vapaudun mutta siitä alkaa pitkä tie uuden oman minän etsintään. Kaikesta ei voi luopua vaikka kaikki viedäänkin. Opiskelusta tulee minulle elämänlanka, joka vie minut takaisin ihmisten pariin. Kaikille ei ole kuitenkaan mieluista, että onnistun.

ISBN 978-952-498-260-3

www.bod.fi

